

tionsomkostningerne vil kunne holdes nede paa et rimeligt Niveau. Endelig skal man pege paa, at Administrationsomkostningerne ved en Forbundsordning og i en Monopolanstalt efter de af Udvalget foretagne Beregninger maa antages at ville blive omtrent lige høje, saaledes at Hensynet til at billigøre Forsikringen mest muligt næppe vil faa Betydning ved Overvejelserne om, hvilken af de to Ordninger man bør vælge.

Under Henvisning til foranstaaende, og idet man iøvrigt henviser til de i Beretningen fremsatte Udtalelser, stiller Ministeriet Forslag om, at der indføres en Ordning med Forsikringsforbund i Overensstemmelse med det i Beretningen som Bilag 6 optagne Udkast. I Lovforslaget findes de tilsvarende Bestemmelser i §§ 15—18 og §§ 79—80, idet man har ment det hensigtsmæssigt at foretage en Deling i flere Paragrafer. I § 15, Stk. 5, har man indføjet en Bestemmelse, der fastslaar, i hvilket Forbund de selvstændige erhvervsdrivende, der har Adgang til at tegne Forsikring for sig selv, skal forsikres. Det vil formentlig være rimeligt, at disse Forsikringer tegnes i det Forbund, hvor paagældende skulde være Medlem, dersom han skulde tegne Forsikring som forsikringspligtig Arbejdsgiver.

Endvidere har man under Hensyn til, at det ved Forslagets § 15, Stk. 2, muligegøres at oprette Forbund udover de 4 i samme Paragrafs Stk. 1 omhandlede, anset det for rigtigt, at Ministeriet kan bestemme, at Forbundene skal genforsikre deres Risiko helt eller delvis hos Statsanstalten for Livsforsikring, saaledes at der haves Sikkerhed for, at de til enhver Tid kan opfylde de dem paahvilende Forpligtelser i Henhold til Loven; denne Bestemmelse vil, naar henses til Forbundene som bestaaende af Landets Arbejdsgivere under solidarisk Ansvar, iøvrigt næppe faa stor Betydning.

Efter foretagen Beregning vil den Beparelse, der kan paaregnes ved Indførelse af Forsikringsforbund, beløbe sig til ca. 1 250 000 Kr. aarlig.

I 2. Afsnit af Beretningen, se dennes Sp. 4393—4412, har Udvalget behandlet Spørgsmaalet om, hvorvidt man bør gaa over til et *Rentesystem*. Idet man henviser til de derom fremsatte Udtalelser og det af Udvalget udarbejdede Forslag, der med enkelte Forbehold er tiltraadt af hele Udvalget, skal Ministeriet udtale, at man kan tiltræde

de fremsatte Synspunkter, og man fremsætter derfor Forslag om, at der indføres et Rentesystem paa den af Udvalget foreslaaede Maade, hvilket efter anstillede Beregninger vil medføre en Merudgift paa ca. 150 000 Kr. aarlig.

Med Hensyn til den i Lovforslagets § 36, Stk. 4, optagne Bestemmelse om Adgang til at revidere de tilkendte Renter maa Ministeriet være enig med det af et Mindretal indenfor Udvalget indtagne Standpunkt, der gaar ud paa, at saadan Revision ikke bør kunne finde Sted udover et Tidsrum af 5 Aar, efter at Renten første Gang er blevet fastsat. Man maa nemlig kunne gaa ud fra, at de endelige Følger af et Ulykkestilfælde sædvanlig vil kunne bedømmes allerede nogle Aar efter Ulykkens Indtræden, og der vil saaledes ikke være tilstrækkelig Grund til som almindelig Regel at udstrække Adgangen til Revision af Renterne over en længere Aarrække. Endelig maa man ogsaa tage Hensyn til, at der indenfor en rimelig Tid bør tilvejebringes Ro om Erstatningsspørgsmaalet for derved at undgaa de af Udsigten til gentagne Rente-revisioner vedligeholdte Renteneuroser.

Indenfor Udvalget har der ikke været Enighed om, hvorvidt den ved Ulykkesforsikringsloven af 1927 indførte *generelle Nedsættelse* af alle Erstatningsydelse med 15 pCt. bør opretholdes, jfr. Beretningen Sp. 4403—06.

Denne Nedsættelse virker faktisk paa den Maade, at der for alle Aarslønningers Vedkommende kun medtages 85 pCt. ved Beregningen af Erstatningerne. Naar man nu gaar over til et Rentesystem og foreslaar, at Renten ved 100 pCt. Invaliditet skal udgøre et aarligt Beløb paa $\frac{2}{3}$ af Aarslønnen, og ved mindre Invaliditeter en forholdsmæssig Del af dette Beløb, d. v. s. at $\frac{1}{3}$ af Aarslønningerne bliver udækket, vil det efter Ministeriets Opfattelse være principielt urigtigt at gøre et yderligere generelt Fradrag paa 15 pCt., idet dette vil være ensbetydende med, at kun $56\frac{2}{3}$ pCt. af Lønningerne medtages ved Beregningen af Erstatningerne. Ministeriet mener ikke, at det vil være rimeligt at lade mindre end $\frac{2}{3}$ af Aarslønningerne være dækket, idet et yderligere Fradrag, navnlig for de Personer, som har en lav Aarsindtægt, vil være ubilligt. Man foreslaar derfor, at Bestemmelsen i den nugældende Lovs § 22, Stk. 2, udgaa.

Bortfald af den generelle Nedsættelse paa 15 pCt. vil efter anstillede Beregninger